

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ὀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 80. Ἐξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰνύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Αμερικῆς δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοδὴποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Παρίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 8 καὶ 15 Σεπτεμβρίου 1928

Ἔτος 506.—Ἀρ.θ. 41-42

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ὁ Δάγκειος μ' ἔλαμε νὰ καθυστερῶ μιὰ ὀλέκλιη ἐβδομάδα. Γιά νὰ ξαναγίνω τουλάχιστον ἐνήμερη, βάζω στὸ σημερινὸ φυλλάδιο δύο ἀριθμοὺς καὶ δύο ἡμερομηνίες, ἵνα θὰ ἔλειπαν ἀπὸ τὸν τόμο 8 σελίδες. Ἀλλὰ μολὶς τὸ ἐπιτρέψει ἡ ὑγεία, θὰ ἐκδώσω δύο φυλλάδια δωδεκασέλιδα, πού θ' ἀναπληρώσουν.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραδεῖον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ἡ μάγνα του εἶχε στὸ πρόσωπό της πολὺ περισσότερες ρυτίδες ἀπ' ὅσες εἶχε τὴν περασμένη ἀνοιξη καὶ τοῦ πατέ-
του τὰ μαλλιά εἶχαν γίνει κάτασπρα. Ἡ μάγνα του τὴν ὥρα ἐκεῖνη δοκίμαζε νὰ πείσῃ τὸν πατέρα του, νὰ δανεισθῇ χρήματα ἀπὸ τὸν ἀδελφό της.

—Ὁχι, θὲν θέλω νὰ γυρέψω πιά ἄλλα δανεικὰ, ἔλεγε ὁ πατέρας ἀκριβῶς τὴν ὥρα πού περνοῦσαν μπρὸς ἀπὸ τὸν σταῦλο. Τὸ χειρότερο πού μπορεῖ κανεὶς νὰ πάθῃ εἶναι νὰ ἔχῃ χρέη. Καλύτερα νὰ πουλήσουμε τὸ σπίτι καὶ τὸ κτῆμα.

—Δὲν θάχα καμμιὰ ἀτίρηση γι' αὐτὸ ἀν δὲν ἦταν τὸ παιδί, εἶπε ἡ μητέρα, Ἀλλὰ ποῦ θὲς νὰ πάῃ ὅταν μιὰ μέρα, ὅπως εἶναι πολὺ φυσικὸ γυρίσῃ πάλι γυμνὸ καὶ πεινασμένο καὶ δὲν μᾶς βρῇ πιά ἐδῶ πέρα;

—Ναί. σ' αὐτὸ ἔχεις δίκιο, εἶπε ὁ πατέρας. Τότε ὅμως θὰ παρακαλέσουμε τὸν καινούργιο νοικοκύρη νὰ τὸν δεχθῇ αὐτὸς καὶ νὰ τοῦ πῇ ὅτι τὸν περιμένουμε. Καὶ δὲν θὰ τοῦ ποῦμε οὔτε ἕναν κακὸ λόγο, ὅτι κι' ἀν ἔχει γίνῃ, δὲν εἶναι ἔτσι, γυναῖκα;

—Ἀχ, ὄχι, ὄχι. Ἀς τὸν εἶχα πάλι ἐδῶ κι' ἄς ἤξερα ὅτι δὲν τριγυρίζει πιά στοὺς δρόμους γυμνὸς καὶ νηστικός! Ὁ-
λα τὰ ἄλλα θὰ μοῦ ἦταν ἀδιάφορο. Ὑστερα ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια μπήκαν κι' οἱ δύο τους μέσ' στὸ σπίτι κι' ὁ Νίλς δὲν ἄκουσε πιά τί εἶπαν παρακάτω. Τὰ λόγια τῶν γονέων του τὸν εἶχαν συγκινήσει καὶ τὸν εἶχαν κάνει πολὺ εὐτυχισμένον γιὰτὶ ἀπ' αὐτὰ κατάλαβε πόσο βα-

θειὰ τὸν ἀγαποῦσαν, παρ' ὅλο πού ἐνόμιζαν ὅτι εἶχε πάρει κακὸν δρόμο. Ἐνωθε μετὰ τὴν ὁρμή, νὰ τρέξῃ ἀπὸ πίσω τους.

—Ἀλλὰ, ἄχ, ἀν μ' ἔδλεπαν ἔτσι ὅπως εἶμαι τώρα τότε θὰ λυπόταν ἀκόμη περισσότερο. σκέφθηκε.

Ἐνόσω ἀκόμη συλλογιζόταν τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ ἐφάνηκε νὰ ἔρχεται ἕνα ἀμάξι καὶ στάθηκε ἀκριβῶς ἀπέξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς αὐλῆς. Ὁ Νίλς λίγο ἔλειψε νὰ φωνάξῃ δυνατὰ ἀπὸ τὴν ἐκπληξή του. Γιατὶ οἱ ταξιδιώτες πού κατέβηκαν ἀπὸ τ' ἀμάξι δὲν ἦταν ἄλλοι ἀπὸ τὴν Αἰζα κι' ἀπὸ τὸν πατέρα της. Πήγανε πρὸς τὸ σπίτι πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὰ πρόσωπά τους ἔλαμπαν ἀπὸ

τοὺς κᾶνω τίποτε. Ἀπὸ τότε πού βρῆκα τὸ μεταλεῖο ἐκεῖ ἐπάνω ἔχω πολὺ περισσότερα ἀπ' ὅσα χρειάζονται σὲ μένα τὸν ἴδιον.

—Ναί, ξέρω ὅτι γνωρίζεις νὰ τὰ λὲς καλὰ, εἶπε ἡ Αἰζα καὶ δὲν ἤθελα παρὰ νὰ σοῦ πῶ ὅτι αὐτὸ μονάχα τὸ ἔνα ἔπρεπε νὰ τὸ ἀποσιωπήσῃς.

Μπήκανε μέσ' στὸ σπίτι κι' ὁ Νίλς εἶχε μεγάλη διάθεσι νὰ μπῇ μαζί τους γιὰ ν' ἀκούσῃ τί θὰ λέγανε. Δὲν τολμοῦσε ὅμως νὰ βγῇ ἔξω στὴν αὐλή. Σὲ λίγη ὥρα οἱ δύο ξένοι βγήκαν πάλι κι' ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα τοὺς συνώδευαν ὡς ἔξω.

Καὶ σὺν ἔφυγαν, ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα τοῦ Νίλς ἔμειναν στὴν πόρτα καὶ

Ὁ Νίλς μετὰ τὴν Αἰζα ἀπέξω ἀπὸ τὸ σπίτι του.

χαρὰ καὶ εὐτυχία. Σὺν ἐφθασαν σχεδὸν στὴ μέση τῆς αὐλῆς, ἡ Αἰζα κράτησε τὸν πατέρα της καὶ τοῦ εἶπε.

—Νὰ μὴν ξεχάσῃς, πατέρα, ὅτι δὲν πρέπει οὔτε γιὰ τὸ τόσκαρο νὰ πῇς μιὰ λέξη, οὔτε γιὰ τίς ἀγριόχηνες, οὔτε γιὰ τὸν νάνο πού ἔμοιαζε τόσο καταπληκτικὰ μετὰ τὸν Νίλς Χόλγκερσον, ὥστε ἐὰν δὲν εἶναι ὁ Νίλς ὁ ἴδιος θὰ ἔχῃ πάντα κάποια σχέση μαζί του.

—Ὁχι, ὄχι, δὲν θὰ πῶ βέβαια τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά, εἶπε ὁ Νίλς. Ἀσφαλῶς. Θὰ πῶ μονάχα ὅτι ὁ γιός τους μᾶς βοήθησε πολλὰς φορές καὶ γι' αὐτὸ ἤρθα νὰ τοὺς ρωτήσω μήπως θέλουν νὰ

κοίταζαν τ' ἀμάξι πού ἀπομακρυνόταν.

—Τώρα πιά δὲν εἶμαι τόσο λυπημένη, εἶπε ἡ μητέρα, μιὰ καὶ ἄκουσε τόσα καλὰ λόγια γιὰ τὸν Νίλς.

—Στ' ἀλήθεια ὅμως δὲν μᾶς εἶπαν καμμιὰ λεπτομέρεια γι' αὐτόν, εἶπε ὁ πατέρας σκεπτικῶς.

—Τί, καὶ δὲν εἶναι ἀριετὸ πού μόνον καὶ μόνον γι' αὐτὸ ξεκίνησαν κι' ἤρθαν ἐδῶ-πέρα γιὰ νὰ μᾶς προσφέρουν τὴν βοήθειά τους ἐπειδὴ ὁ Νίλς τοὺς ἔκανε τόσα καλὰ; Καὶ μοῦ φαίνεται. ἄντρα μου, πῶς θὰ ἔπρεπε νὰ δεχθῇς τὴν προσφορά τους.

—Ὁχι, γυναῖκα, δὲν θέλω νὰ πάρω

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

ΓΙΑ ΤΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ

Γενικός τρύγος σήμερα σέ θλές τις σταφίδες. Ἀπ' ὅπου κι' ἂν περάσῃ κανεὶς θὰ διακρίνῃ ἀνάμεσα στὰ πράσινα φυλλώματα τὰ σπαρα μαντήλια τῶν γυναικῶν ποὺ τρυγάνε, θὰ ἰδῇ τάλωνια νὰ γεμίζουν σταφύλια, θάκούσῃ εὐθυμῆς φωνές, γέλια καὶ τραγούδια. Ἡ ἡρεμὴ κ' εἰρηνικὴ ἐξοχὴ γέμισε ἐξαφνὰ ζωὴ καὶ θόρυβο.

Τὰ κορίτσια, μαζεμμένα γύρω ἀπὸ τὰ κλήματα, μὲ τὰ μαντήλια τους κατεβασμένα ὡς τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴν τὰ κάψῃ ὁ ἥλιος, κόβουν τὰ ὄριμα σταφύλια καὶ τὰ ρίχνουν στὶς κόφες ποὺ εἶναι δίπλα τους. Ἀλλες τὶς κουβαλοῦν καὶ τὶς ἀδειάζουν στάλωνα, κι' εὐθὺς γυρίζουν γιὰ νὰ πάρουν ἄλλες γιὰτὶ τὸ πράγμα εἶναι πολὺ κι' οἱ κόφες γρήγορα γεμίζουν.

Στὸ πρῶτο ἀλῶνι εἶναι καθισμένη χάμω ἡ θεῖα-Γιαννοῦ ἡ Πιτσιλίνα κι' ἀπλώνει τὰ σταφύλια τεχνικά, βάζοντας κατὰ πᾶν τὰ κοτσάνια καὶ καθαρίζοντάς ὕστερα γύρω τῆς τὶς ρώγες μ' ἓνα σκουπάκι ποῦχει κανεὶς πρόχειρα ἀπὸ κλαδιά ἀσφάκας γιὰ νὰ μοσχομυρίζει.

Τώρα τάλωνι γέμισε ὡς τὴ μέση. Ἡ θεῖα Γιαννοῦ σηκώνεται, φτιάχνει μὲ δυὸ καλάμια ἓνα σταυρὸ καὶ τὸν στήνει μὲς στὴ μέση τάλωνι. Ὅσοι κρεμᾶνε τὰ ὠριότερα σταφύλια ἀπ' τὰ δυὸ χέρια του κι' ἀπ' τὴν ἄλλη κορφή του γιὰ νὰ εὐλογήσῃ ὁ Θεὸς τὸ πρῶτο αὐτὸ ἀλῶνι καθὼς καὶ ὅλη τὴν ἐσοδεία.

Σὲ πολλὰ χρόνια, ἀφεντικό. Μὲ τὸ καλὸ νὰ ξετρυγήσῃς καὶ μὲ τὸ καλὸ νὰ τὴν μαζέψῃς. Καὶ σ' ἄλλα πολλὰ καὶ τὸν χρόνου.

Εὐχαριστῶ, κυρὰ Γιαννοῦ, λέει ὁ ἀφεντικός. Τοῦ χρόνου νάμικστε καλὰ πάλι, ἐσὺ θὰ τὴν ἀπλώσῃς. Πήγαινε τώρα γιὰ νὰ κολατσίσεις κι' ὕστερα ἔρχεσαι κι' ἀπογεμίζῃς τὸ ἀλῶνι.

— Ἄν εἶχα τόσες ὀκάδες μοναχὰ σταφίδα ὅσα ἀλῶνια ἔχω ἀπλώσει ἴσαμε τώρα, ἔλεγε ἡ θεῖα Γιαννοῦ στὸ κολασιὸ κάτω ἀπὸ τὴ μεγάλη λεμονιά ὅπου ἦταν μαζεμένοι ὅλοι κι' ἔτρωγαν ντομάτα καὶ ψωμί, θὰ ἤμουν ἡ πιὸ πλούσια μέσα σὲ ὅλο τὸ χωριό.

— Ἀμ' ἐσὺ, θεῖα-Γιαννοῦ, εἶπε μιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες, ἔχεις πιά βγάλε τὸ νομα πὼς εἶσαι ἡ καλύτερη ἀπλώτρα τοῦ χωριοῦ. Ὅπου κι' ἂν πάω νὰ τρυγήσω, ποῖος θάπλῳνει; Ἡ θεῖα-Γιαννοῦ. Δὲν σοῦ λέω, ἀπλώνουν κι' ἄλλες, αὐτὲς ὅμως τρυγάνε κιόλας καὶ κουβαλοῦν καμμιὰ φορά. Τὴν θεῖα Γιαννοῦ ὅμως μοναχὰ νάπλῳνει ἐγὼ ἔχω δεῖ, ἀπὸ τότε ποὺ θυμᾶμαι τὸν ἐαυτὸ μου.

— Ἄς ἔχει χάρι τὸ φιλότιμο, παιδάκι μου, εἶπε ἡ θεῖα-Γιαννοῦ. Τώρα

ποὺ γέγρασα τὸ ἀπλωμα εἶναι βέβαια τὸ καλύτερο γιὰ μένα, γιατί δὲν ἔχω πιά δύναμη νὰ σηκώσω τὴν κόφα, κι' ὁ τρύγος θέλει νὰν κανέναν νιὸς καὶ γρήγορος. Ὅταν ἤμουν ὅμως σὰν κι' ἐσένα νιζ, νομίζεις πὼς μοῦ ἄρεσε νὰ κάθωμαι ἀκούνητη στὸν ἥλιο τόσες ὥρες καὶ νὰ μοῦ κόβονται τὰ πόδια ἀπὸ τὸ σταυροπόδι; Καὶ ὅμως ἀπὸ τότε ποὺ ἔχω βγεῖ στοὺς τρύγους, ἀπὸ τὰ μικρά μου χρόνια, δὲν κάνω ἄλλη δουλειὰ παρὰ νάπλῳνει. Καὶ σοῦ λέω: Ἄς ἔχει χάρι τὸ φιλότιμο. Τὴν πρώτην φορά ποὺ βγήκα νὰ τρυγήσω, θάμουν ὡς δεκατέσσερω χρονῶ. Μοῦ λέει ἡ μάνα μου ἡ μακαρίτισσα: «Σοφοῦλα, κοίταξε νὰ εἶσαι γνωστικὴ καὶ φρόνιμη. Ἐσὺ πρώτην φορά κανεὶς τέτοια δουλειὰ καὶ δὲν τὴν ξέρεις. Νὰ κοιτᾷς τὶς ἄλλες πὼς τρυγάνε κι' ἔτσι νὰ κάνῃς καὶ σύ. Κι' οὕτε νὰ βιάζεσαι. Σιγά, σιγά. Μὲ τὸν καιρὸ ἔρχεται καὶ ἡ γρηγοράδα. Καὶ κοίταξε νὰκοῦς ὅ,τι σοῦ λένε οἱ ἄλλες. Ἐκεῖνες πάντοτε θὰ ξέρουν περισσότερα ἀπὸ σένα.»

Ἐγὼ οὕτε ἔδινα καμμιὰ προσοχὴ στὰ λόγια τῆς. Εἶχα τέτοια χαρὰ ποὺ θάδγαίνα στὸν τρύγο, ποὺ θάδγαζα κι' ἐγὼ τὸ μεροδούλι μου, ποὺ θὰ περνοῦσα ὅλη τὴν ἡμέρα μου στὴν ἐξοχὴ, ὥστε δὲν ἔδλεπα τὴν ὥρα γιὰ νὰ φύγω. Σὰν φθάσαμε ἔξω στὴ σταφίδα, ἡ μάνα μου πῆγε στάλωνι γιὰ νὰπλώσῃ κι' ἐγὼ ἄρχισα νὰ τρυγᾶω μὲ τὶς ἄλλες. Ἐλα ὅμως ποὺ δὲν ἤθελα νὰ δείξω ὅτι εἶμαι ἄμαθη; Πῆρα ἡ καλὴ σου μιὰ κόφα μοναχὴ μου, πῆγα σ' ἓνα κλῖμα κι' ἄρχισα νὰ κόβω τὰ σταφύλια. Ἄν ἔκανα μὲ τάξῃ τὴ δουλειὰ μου, κάπως θὰ τὰ κατὰφερνα. Ἐγὼ ὅμως ἤθελα νὰ γεμίσῃ ἡ κόφα μου πρὶν γρήγορα ἀπὸ τὶς ἄλλες. Ἐκεῖ λοιπὸν νὰ μ' ἔδλεπες! Ἀλλοῦ κοδόταν τὸ μισὸ σταφύλι καὶ τᾶλλο μισὸ ἔμεινε στὸ κλῖμα. Ἀλλοῦ ἀπὸ τὸ τράχημα κοδόταν καὶ πέντ' ἔξη φύλλα. Ἀλλοῦ μοῦπερτε κάτ' ἀπὸ τὸ ταμπὶ κι' οἱ ρώγες του σκορπίζονταν. Στὸ τέλος ἔκοψα καὶ τὸ χέρι μου μὲ τὸν σουγιά.

Καμμιὰ φορά γυρίζει ἡ θεῖα μου ἡ Φώταινα καὶ βλέπει τὴν κόφα μου. «Πῶ, πῶ! μοῦ λέει, Σοφοῦλα, τί εἶναι τοῦτο ποῦχεις κάνει; Ὅλα τὰ σταφύλια τὰ χαράμισες. Ἄν τύχῃ καὶ τὰ ἰδῇ ὁ ἀφεντικός δὲν εἶσαι νὰ σταθῇς!» «Ἐ, μὴν τὸ ἀπο παίρνειστὸ κακόμοιρο,» τῆς λέει μιὰ ἄλλη. «Πρῶτην φορά βγαίνει στὸν τρύγο, ποὺ νὰ ξέρῃ. Ἀλλὰ νὰ κοιτάξῃς, παιδάκι μου, κι' ἐμᾶς ὅταν τρυγᾶμε γιὰ νὰ μαθαίνῃς.»

Ὅλες οἱ γυναῖκες εἶχαν στηλωμένα τὰ μάτια τους ἐπάνω μου. Ἐγὼ καταντροπιάστηκα. Κατέβασα τὸ κεφάλι μου καὶ δὲν μίλησα μιὰ. Τὸ βράδυ, σὰν γυρίσαμε στὸ σπίτι μας, λέω τῆς μάνας μου ἀποφασιστικά: «Ἀῦριο δὲν θέλω νὰ

τρυγήσω. Θὰ πάω νὰ κουβαλᾶω κόφες».

— Εἶσαι στὰ καλά σου; Ἐχεις ἐσὺ πλάτες γιὰ νὰ κουβαλήσῃς κόφα, ποὺ γυναῖκες διπλὲς ἀπὸ ἐσένα δὲν τὰ κατὰφέρνουν; Ἐσὺ μὲ τὴν πρώτην ποὺ θὰ κουβαλήσῃς δὲν θὰ μπορέσῃς πιά νὰ κάνῃς βῆμα.

— Ἐλα τώρα. Σὰν νάμουνα κανένα μωρό. Ἐγὼ πηγαίνω ὁλόκληρη πινακωτὴ μ' ἔξη ψωμιὰ στὸν φοῦργο καὶ δὲν μπορῶ νὰ κουβαλήσω μιὰ κόφα;

— Καλὰ. Ἐγὼ δὲν σ' ἐμποδίζω. Σὰν σὲ πονέσῃ ὅμως ἡ πλάτη σου θὰ μὲ θυμῇθῃς.

Ὅπως τοῦ εἶπε ἡ κακομοῖρα, ἔτσι κι' ἔγινε. Μὲ τὴν πρώτην κόφα κατὰπῆγαινε κι' ἐρχόταν. Βέβαια δὲν ἦταν βαρύτερη ἀπ' τὴν πινακωτὴ, ἀλλὰ ὁ δρόμος ἦταν διπλὸς παρὰ ἀπ' τὸ σπίτι μας στὸν φοῦργο. Στὴν δευτέρην φορά ὁ ὦμος μου ἄρχισε νὰ μὲ κόβῃ, στὴν τρίτη δὲν ἔνοιωθα τὶς πλάτες μου ἀπ' τὸν πόνο. Ἀπ' ἐκεῖ κι' ἔπειτα πιά μὴν τὰ ρωτάς. Τὰ μάτια μου εἶχαν θολώσει, τὰ πόδια μου τρίκλιζαν. Πολλὲς φορές μοῦ ἐρχόταν νὰ πέσω κάτω, ἀλλὰ ἔσφιγγα τὰ δόντια μου καὶ βασιτόμου. Σέρνοντάς μὲ πῆγε ἡ μάνα μου στὸ σπίτι ὅταν σχολάσαμε τὸ βράδυ. Μὲ βάζει στὸ κρεβάτι, μοῦ τρίβει τὴ μέση καὶ τὴν πλάτη, μοῦ ρίχνει κάμποσες βεντούζες.

— Δὲν στάλαξε ἐγὼ; Κοίτα τὰ χάλια σου τώρα ποὺ ἤθελες νὰ μοῦ κουβαλᾷς καὶ κόφες.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἦταν καὶ Κυριακὴ, πὼς νὰ πάω στὴν ἐκκλησιά, πὼς νὰ πάω στὸν περίπατο; Καθόμουν μέσα ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ κοίταζα τὶς φιλενάδες μου νὰ βγαίνουν ἀπ' τὰ σπίτια τους ντυμένες καὶ στολισμένες καὶ μοῦ ἐρχόταν νὰ σκάσω.

Τὸ φιλότιμο ὅμως δὲν μ' ἄφηνε. Σὰν ξεκινήσαμε πάλι γιὰ τὸν τρύγο, τὴν Δευτέρα τὸ πρῶτ', μοῦ λέει ἡ μάνα μου:

— Ἐ, τί λές, Σοφὴ; θὰ κουβαλήσῃς σήμερα πάλι καμμιὰ κόφα;

— Ὅχι, τῆς λέω πεισματικά. Σήμερα θὰ καθήσω στὸ ἀλῶνι ν' ἀπλώσω. Ἡ μάνα μου ἡ κακομοῖρα—σὰν νὰ τὴ βλέπω τούτῃ τὴ στιγμὴ μοῦ φαίνεται—κοντοστάθηκε καταμεσίς τοῦ δρόμου.

— Κύριε ἐλέησον! ἔκανε, Καλὲ σύ, δυχατένα δὲν εἶσαι στὰ καλά σου! Μπορεῖς νὰ καθήσῃς σ' ἄλῳνι τόσες ὥρες, σὺ μιὰ κοπελλοῦδα, ἀκούνητη καὶ νὰ σὲ τρώῃ ὁ ἥλιος καὶ νὰ κοποῦν τὰ πόδια σου ἀπὸ τὸ σταυροπόδι! Αὐτῇ, παιδί μου, εἶναι δουλειὰ γιὰ γρηές.

— Δὲν ξέρω γιὰ ποιὲς εἶναι. Ξέρω ὅμως ὅτι γιὰ νὰ κουβαλᾶω κόφες δὲν μπορῶ σήμερα, γιατί μὲ πονεῖ ἡ μέση μου κι' οὕτε θέλω νὰ τρυγήσω μὲ τὶς ἄλλες, γιατί αὐτὲς δὲν κάνουν ἄλλο παρὰ νὰ χαζοκουβεντιάσουν καὶ νὰ γελάνε καὶ δὲν ἀφήνουν κανένα νὰ κάνῃ τὴ δουλειὰ του. Λοιπὸν καλύτερα σ' ἄλῳνι.

— Μιὰ καὶ τὸ θέλεις, δοκίμασέ το κι' αὐτό. Μὴ μοῦ πῆς ὅμως πάλι αὔριο ὅτι μετάνιωσες, γιατί ἐγὼ ὄρεξη γιὰ ντροπίασμα δὲν ἔχω, νὰ βγάλῃ ἡ κόρη μου τ' ὄνομα ὅτι καμμιὰ δουλειὰ δὲν τῆς ἄρεσει καὶ νὰ μὴν σὲ ξαναπάρουνε γιὰ τρύγο.

— Ἐννοια σου καὶ δὲν θὰ σὲ ντροπιάσω.

Ὅλη τὴν ἡμέρα κἀνκα στὸν ἥλιο: τὰ πόδια μου μούδιασαν ἀπὸ τὴν ἀκινησία. Ἀκούγα τὶς ἄλλες ποὺ γελοῦσαν καὶ τραγουδοῦσαν κι' ἐγὼ καθόμουν ἐκεῖ σ' ἄλῳνι μὲ σκυμένο τὸ κεφάλι κι' ἀπλώνω τὰ σταφύλια. Ἡ μάνα μου μὲ κοίταζε ἀπ' τ' ἄλλο ἀλῶνι. Τὸ βράδυ μοῦ λέει.

— Πὼς τὰ πῆγες; Μετάνιωσες ἢ ὀχι ἀκόμη;

— Μπᾶ! καὶ γιατί νὰ μετανιώσω. Τούτῃ ἡ δουλειὰ εἶναι ἡ καλύτερη ἀπ' ὅλες. Οὕτε καὶ ξανακάνω ἄλλη.

Τὸ εἶπα καὶ τὸκανα. Ἡ μάνα μου ἡ κακομοῖρα μούλεγε ὅλη τὴν ὥρα.

— Μωρέ, παιδάκι μου, ἀκόμη τὸ κρατᾷς τὸ πείσμα σου; Δὲν κάνεις καὶ καμμιὰ ἄλλη δουλειὰ νὰ ξεμουδιάσῃς;

Ἐλα ὅμως ποὺ τώρα καὶ νὰ ἤθελα νὰ κάνω ἄλλη δουλειὰ δὲν ἦταν δυνατό, γιατί παντοῦ μὲ ἤξεραν γι' ἀπλώτρα καὶ μ' ἔβαζαν ἀπ' τὸ πρῶτ' ἄλῳνι.

Πόσες φορές δὲν ἔβλεπα τὶς ἄλλες νὰ κολατίζουν ἢ νὰ τρᾶνε, κι' ἐγὼ καθόμουν στὸν ἥλιο κι' ἀπλώνω. Πόσες φορές δὲν φεύγανε τὸ βράδυ κι' ἐγὼ καθόμουν ὡς τὴν νύχτα γιὰ ν' ἀπογεμίσω τ' ἄλῳνι! Τότε χιλιομετάνιωσα γιὰ τὸ φιλοφιλότηρι μου μὰ ἦταν πιά ἄργα. Σιγά-σιγά συνήθισα κι' αὐτὸ καὶ τώρα δὲν μπορῶ σ' ἀλήθεια νὰ κάνω τίποτε ἄλλο.

Ἄλλ' ἀφήστε τώρα, σηκωθῆτε γιὰ νὰ πᾶμε στὴν δουλειὰ μας. Γιατὶ ἂν λὲν πὼς εἶμαι ἡ καλύτερη ἀπλώτρα, δὲν θέλω τώρα στὰ γεράματα νὰ βγάλω τ' ὄνομα πὼς εἶμαι καὶ λογοῦ καὶ πὼς κρατᾷ τὰ κορίτσια μὲ τὶς κουβέντες μου ἀπ' τὴν δουλειὰ τους.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΛΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

Ο ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΚΙ' Ο ΔΟΥΛΟΣ ΤΟΥ

Ὁ Ζήνων, ὁ ἀρχαῖος στωϊκὸς φιλόσοφος, ἐδίδασκε πὼς ὁ ἀνθρώπος δὲν εἶναι ἐλεύθερος στὶς πράξεις του, παρὰ κάνει πάντα ὅ,τι τοῦ εἶναι γραπτὸ (πρωμένο.)

Εἶχε κι' ἓνα δούλο πονηρὸ καὶ κλέφτη. Μιὰ μέρα τὸν ἔπιασε νὰ τὸν κλέβῃ καὶ τὸν ἔστρωσε στὸ ξύλο.

— Ἀχ, κύριε, φώναζε ὁ πονηρὸς ἐκεῖνος, μὴ μὲ δέρνῃς καὶ δὲ φταίω! ἦταν γραπτὸ μοῦ νὰ κλέψω.

— Μὰ καὶ νὰ δαρθῇς! ἀποκρίθηκε ὁ φιλόσοφος.

Κι' ἐξακολούθησε τὴν τιμωρία,

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Τ' ὄνομά μου δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία. Νὰ ξέρετε ὅμως ὅτι ὑπάρχουν σοβαρὲς καταγγελίες ἐναντίον σας, ὅτι μαζεῦετε ἐδῶ μέσα ὑποπτα πρόσωπα κι' ὅτι ἐχθρεύεστε τὸ καθεστῶς.

— Ἀφοῦ ξέρετε τόσο καλὰ τί γίνεται στὸ σπίτι μου, περιττὸ νὰ μοῦ κάνετε ἐρωτήσεις.

— Ὅταν μάθετε τ' ὄνομα ἐκείνου, ποὺ μὲ στέλνει, ἀλλοιῶς θὰ μοῦ μιλάτε.

Καὶ μήπως δὲν τὸ ξέρω! φώναξε ἡ μὴς Μιλδρεδ θαρρετά. Δὲν εἶναι ὁ λόρδος Στάρλυ;

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τζέκιν ποὺ τοῦ ἔκανε ἐντύπωση πὼς ἡ γυναῖκα αὐτὴ πρόφερε τὸνομα τοῦ ἀφέντη τοῦ χωρὶς νὰ τρέμει. Καὶ ξέρετε πολὺ καλὰ, ὅτι δὲν εἶναι φρόνιμο νὰ παίζετε μὲ ἀνθρώπους τόσο ἰσχυροῦς...

— Δὲν παίζω μὲ κανένα ἐγὼ, οὕτε καὶ φοβάμαι τίποτα; εἶπε θυμωμένη τώρα ἡ κενητήστρα. Ἄς κοπιᾶνε ὅποιοι θέλει, ἄς ψάξῃ τὸ σπίτι μου ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Δὲ θὰ βρεῖ τίποτα ὑποπτο. Ἄν θέλετε καὶ τοῦ λόγου σας, πάρτε τὰ κλειδιά κι' ὀρίστε μέσα...

— Δὲ μοῦ χρειάζονται τὰ κλειδιά σας, εἶπε ὁ Τζέκιν. Βέβαια δὲν ἔχετε κλειδιωμένους τοὺς ἀνθρώπους στὰ συρτάρια. Ὅσοσο ξέρουμε θετικὰ ὅτι ἔχετε δῶ μέσα μιὰ κόρη ποὺ τὴ λὲν Βιολέττα καὶ θέλω νάχω πληροφορίες γι' αὐτὴ... Αὐτὸ σὰς ζητῶ γιὰ τὴν ὥρα!

«Νὰ τὸ λοιπόν!» σκέφθηκε ἡ καὶ-μένη ἡ μὴς. Τὴν εἶχε συλλογιστεῖ πολὺς φορές αὐτὴ τὴν περίπτωσιν κι' εἶχε προετοιμασμένες τὶς ἀπαντήσεις τῆς.

— Ἀ, γι' αὐτὴν λοιπὸν πρόκειται καὶ πάλι; εἶπε. Τί τραβᾷ τὸ κακόμοιρο τὸ κορίτσι! Ἡ λαίδη Στάρλυ μοῦ εἶπε ὅτι ὁ λόρδος τὴν ἐχθρεύεται. Μὰ ἀλήθεια, τὸ πιστεύει ὅτι εἶναι καμμιὰ κρυμμένη ἀριστοκράτισσα;

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τζέκιν, ποὺ τὸν ἀνησυχόυσε αὐτὴ ἡ ἀταραξία τῆς μὴς Μιλδρεδ.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι νὰ γελά κανεὶς! Ὁλος ὁ κόσμος τὸ ξέρει πὼς τὸ κορίτσι αὐτὸ δουλεύει ἐδῶ τώρα κι' ἓνα χρόνο. Ἀκούστηκε ποτέ, μιὰ ἀριστοκράτισσα νὰ δουλεύει ἓνα χρόνο σὰν ἐργάτρια;

— Ἄν θέλετε τὸ καλὸ σας καὶ τὸ καλὸ τῆς, εἶπε τότε ὁ Τζέκιν σοβαρά, ἀφίστε αὐτὲς τὶς πονηριὰς καὶ πῆτε ὅ,τι σὰς ρωτῶ. Τὸ κορίτσι αὐτὸ ἔχει βέβαια καὶ ὄνομα καὶ σπίτι. Θέλω λοιπὸν νὰ τὰ ξέρω.

— Καὶ τί θὰ τὰ κάμετε;

— Αὐτὸ εἶναι δουλειὰ τοῦ ἀφεντικοῦ μου καὶ καλὰ θὰ κάμετε νὰ μὴ ρωτᾶτε πράγματα ποὺ δὲ σὰς ἐνδιαφέρουν.

—Νά με συγχωρείτε, κύριε, φώναξε η αγαθή γυναίκα. Μ' ενδιαφέρει και πολύ μάλιστα. Τό κορίτσι αυτό μου τὸ ἐμπιστευθήκαν οἱ γονεῖς του κι' ἔχω ὑποχρέωση νὰ τὸ προσέχω σὰν παιδί μου. Λοιπὸν δὲν ἐννοῶ νὰ σὰς δώσω καμμιά πληροφορία, γιὰ νὰ τὴν πάρете ἀπὸ πίσω καὶ νὰ ζητήσετε τὸ κακὸ φτωχῶν ἀνθρώπων, μὲ τὴν πρόφαση πὼς προστατεύετε τάχα τὸ καθεστῶς.

—Προσέχετε καλὰ, μὴς Μίλδρεδ! φώναξε μὲ ὀργή ὁ Τζέκιν. Δὲν ξέρετε ὅτι ὁ λόρδος Στάρλυ ἔχει τὴ δύναμη νὰ σὰς ἀναγκάσει νὰ μιλήσετε καὶ νὰ σὰς πάρει, ἂν θέλει, αὐτὸ τὸ κορίτσι; Προσέχετε, γιατί πολέμωντας νὰ τὴ σώσετε, θὰ τῆς κάμετα κακό!

—Εἰπὼν λέω ὅτι θὰ τὸ σκεφθεῖ πολὺ καλὰ ὁ ἀφεντικός σας πρὶν τολμήσει νὰ συλλάβει ἀνθρώπου ἐξ ἑαυτοῦ πού τοὺς προστατεύει ὁ νόμος.

—Θὰ τὸ ἰδοῦμε αὐτό! εἶπε ἀπειλητικὰ ὁ Τζέκιν. Χαίρετε, μὴς Μίλδρεδ!

—Στὸ καλὸ, κύριε!

Κι' ἔκλεισε ἀτάραχα τὴν πόρτα τῆς.

Ὁ Τζέκιν ἔφυγε δυσχερῶς. Τὸ κόλπο του δὲν εἶχε πετύχει. Ὅχι μόνο δὲ μπόρεσε νὰ πάρει καμμιά πληροφορία, ἀλλὰ καὶ τὸν φοβήσαν, ὅτι θὰ ζητήσουν τὴν προστασία τῶν νόμων. Κι' αὐτὸ ἦταν ἀσχημὸ, γιατί τὰ δικαιώματά τῶν ἐπαγγελματιῶν τὰ σεβόταν κάθε καθεστῶς καὶ κανεὶς δὲν μπορούσε νὰ ξέρει ἂν ὁ λόρδος Στάρλυ θὰ νικοῦσε σ' ἓναν φανερό ἀγῶνα. Γιαυτὸ ἀκριβῶς ὁ λόρδος προτιμοῦσε τὴς πλάγιες ἐνέργειες. Ἦθελε δηλαδὴ νὰ βγάλει ἀπὸ τὴ μέση τὴ Νταίξη, χωρὶς νὰ φανεῖ καθόλου τ' ὄνομά του, ὥστε νὰ μὴ μποροῦν ὕστερα νὰ τοῦ ζητήσουν εὐθύνες.

Ὁ Τζέκιν ἄρχισε τώρα νὰ φοβᾶτε ὅτι ἡ τύχη δὲν ἦταν μαζί του σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση. Τοῦ φαινόταν παράξενο πὼς ἀνθρώποι φτωχοὶ κι' ἀπλοῖκοι δὲν ἔπεφταν στὴς παγίδες του οὔτε ἔτρεμαν σὲς ἀπειλές του.

Ἄν ἡ ὑπόθεση ἦταν δική του, θὰ τὴν ἄφινε ἀπὸ καιρό, γιατί ἓνα κακὸ προαίσθημα τοῦ λέγε ὅτι θὰ τοῦ φερε συμφορές. Ἀλλὰ ὁ ἀφέντης του δὲν ἔπερνε ἀπὸ τέτοιες δικαιολογίες καὶ θὰ τὸν περιπαίξει ἂν ἀκούει νὰ τοῦ μιλεῖ γιὰ κακὰ προαίσθημα.

—Τὸ λάθος εἶναι δικό μου, συλλογιζόταν. Ἐπρεπε πρῶτα-πρῶτα νὰ βάλω στὸ χέρι τὸ κορίτσι καὶ τὰλλα θαρχόνταν μοναχά τους. Ἐνα κορίτσι στὴν ἡλικία αὐτὴ εὐκολὰ φοβάται καὶ θὰ μὴς τᾶλεγε ὅλα. Ἐνῶ τώρα ὅλοι ἔχουν τὰ μάτια τους τέσσερα καὶ φυλάγονται.

Καθὼς γυρίζε, ἀπάντησε τὸ μικρὸ καπνοδοχοκαθαριστὴ, πού τοῦ δώσε τὴν πληροφορία, ὅτι τὰ κορίτσια εἶχαν γυ-

ρίσει ἀπὸ τὸν περίπατο κι' ἐπίασαν πάλι δουλειὰ στὸ ἐργαστήριον.

Ὁ Τζέκιν τοῦ δὲν ἔδωκε ἕνα σελλίνι στὸ χέρι κι' ὕστερα ἔστειλε ἓναν ὑπηρετὴ τοῦ ξενοδοχείου στὸ σπίτι τοῦ λόρδου Στάρλυ μὲ τὴν παραγγελία νὰ τοῦ στείλει δυὸ ἀνθρώπους γερούς καὶ ἀφοσιωμένους. Οἱ ἀνθρώποι ἔφτασαν σὲ λίγη ὥρα, γιατί ὁ λόρδος εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸ Τζέκιν.

Ἐκεῖνος τοὺς τοποθέτησε σὲς δυὸ ἄκρες τοῦ δρόμου, ἔστησε τὸ στρατη-

«Ὁ Τζέκιν τοὺς τοποθέτησε σὲς δυὸ ἄκρες τοῦ δρόμου...» (Σελ. 336, στ. β').

γεῖο του σὲ μιὰ Ταβέρνα καὶ περίμενε, ἔτσι πέρασε ὁλόκληρη ἡ ἡμέρα. Ὁ μορτάκος ἔδρασε ὅτι ἡ «φάρσα» δὲν ἔπερνε τέλος κι' ἄρχισε νὰ ἀνυπομονεῖ. Ἀλλὰ μιὰ φορὰ πού ἦταν καλοπληρωμένος, δὲν ἔκαμε θόρυβο, ἀλλὰ περίμενε κι' αὐτὸς ὅπως κι' οἱ ἄλλοι.

Πέρασε κι' ἡ νύχτα χωρὶς ἡ μὴς Μίλδρεδ νὰ σκεφθεῖ νὰ πᾶι τὴ Νταίξη στοὺς γονεῖς τῆς. Ἦξερε πὼς γι' αὐτὴν μόνο ἓνα μέρος ἦταν σίγουρο: Ὁ Πύργος. Ἐπρεπε ὅμως νὰ μὴν ξέρει κανένας τὸ καταφύγιό τῆς. Γιατὶ ἂν τὸ μάθαινε ὁ λόρδος Στάρλυ, μήπως δὲν ἡ-

ταν ἱκανὸς νὰ τὴ βγάλει ἀπὸ κεῖ μέσα ἢ καὶ νὰ τὴ θάψει ἐκεῖ γιὰ πάντα, ἂν ἤθελε;

Κάπου κάπου, ἡ μὴς Μίλδρεδ ἔρριχνε μιὰ ματιὰ στὸ δρόμο. Τῆς φάνηκε περιέργω, πού εἶδε τὸ μικρὸ καπνοδοχοκαθαριστὴ νὰ στέκεται ἀντίκρυ στὸ σπίτι τῆς ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ. Τὴ εὐχή, τὰ παιδιὰ δὲν ἔχουν τόσο ὑπομονή!

Μὰ ἡ κεντήστρα ἦταν πεισματάρη. Ἄν ὁ μικρὸς ἤθελε νὰ κάνει τὸν κατάσκοπο, αὐτὴ θὰ τοῦ τὰ χαλοῦσε τὰ σχέδια!

Εὐθὺς μόλις ἔφυγαν τὰ κορίτσια, ἔκλεισε τὰ παραθυρόφυλλα, διπλοκλείδωσε τὴν πόρτα, ὕστερα κάθισε καὶ δειπνῆσε μὲ τὴ Νταίξη καὶ σὲ λίγο τὸ εἰρηνικὸ σπιτάκι ἦταν βυθυσμένο σὲ βαθύτατη σιωπή.

Ὁ μορτάκος ἀπελπίστηκε πιά κι' ἄλλωστε τὰ μάτια του ἔκλειναν ἀπὸ τὴ νύστα. Πῆγε λοιπὸν κι' ἔκαμε τὴν ἀναφορά του στὸν ἀρχηγό του κι' ὁ Τζέκιν τὸν ἔστειλε νὰ κοιμηθεῖ. Λογάριαζε νὰ φυλάξει βάρδια μόνος του ὅλη τὴ νύχτα.

Ὁ μικρὸς κοιμήθηκε μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ «φάρσα» θὰ περνε τέλος τὴν ἐπομένη κι' ὀνειρεύτηκε πὼς ἔφυγε στὴ σούβλα τὸ μαχητὴρ σκυλάκι τῆς μὴς Μίλδρεδ.

Τὴν ἴδια ὥρὰ τὸ σκυλλάκι αὐτὸ φύλαγε πιστὰ τὴν πόρτα, ὅπου τὸ εἶχε βάλει ἡ κυρὰ του. Ἦξερε πὼς ἡ πόρτα τῆς ἦταν γερὴ κι' ὁ Τζέκιν δὲ μπορούσε νὰ τὴ σπᾶσει χωρὶς νὰ γίνε θόρυβος καὶ σούσουρο στὴ γειτονιά.

Ἀληθινὰ, ἡ νύχτα πέρασε ἡσυχᾶ, χωρὶς ὁ πιστὸς σκύλλος ν' ἀνησυχῇ ἀπὸ κανέναν ὑποπτο θόρυβο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

Ἡμέρα ὁμίχλης

Τ' ἄλλο πρῶτ', τὸ Λονδίνο ξύπτησε τυλιγμένο σὲ πυκνὸτατὴ ὁμίχλη.

Ὅποιος δὲν ἔχει ἰδεῖ τὴς ὁμίχλης τοῦ Λονδίνου, δὲν εἶναι εὐκολὸ νὰ τὴς φαντασθεῖ. Δὲ διακρίνει κανεὶς τριγύρω του τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἓνα παχὺ γκριζὸ πέπλο ὅπου κάθε τόσο ξεχωρίζει σὰν ἀκαθόριστὴ σκιά ἡ σιλουέττα ἐνὸς ἀνθρώπου, μιᾶς ἄμαξας ἢ ἐνὸς σπιτιοῦ.

Οἱ θόρυβοι τοῦ δρόμου ἔρχονται ἐξασθενημένοι μέσα ἀπ' τὴν ὁμίχλη γιατί ὁ ἦχος δύσκολα διασχίζει τὸ παχὺ κι' ὑγρὸ στρώμα τῆς.

Γὰ καταστήματα ἔχουν ἀναμένα τὰ φῶτα μέρα μεσημέρι, τὰ φανάρια στοὺς δρόμους ἀνάβουν κι' αὐτὰ ἀπὸ τὴς τρεῖς τ' ἀπόγευμα καὶ οὐ «λίνην μπύς» δηλαδὴ παιδιὰ μὲ μεγάλα φανάρια ὁδηγοῦν τοὺς διαβάτες, γιὰ νὰ μὴ χάνουν τὸ δρόμο τους.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ 'Ιουλίου Βέργου)

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ὁ Δόλγης μάλιστα κι' ὁ Κοστάρ κουράστηκαν τόσο, ὥστε ὁ Γόρδων ἀναγκάστηκε σὲ λίγο νὰ τοὺς φορτώσῃ κι' αὐτοὺς στάμαξί.

Κατὰ τὴς ὁκτώ, ἀκούσθηκαν φωνές τοῦ Κρός καὶ τοῦ Οὐέπ πού πῆγαιναν μπροστά. Οἱ ἄλλοι ἔτρεξαν κι' εἶδαν ἓνα μεγάλο ζῶο πού ὁ Δόνιφαν τὸ ἐγνώρισε ἀμέσως: Ἦταν ἵπποπόταμος. Ἀλλὰ πρὶν τὸν πυροβολήσουν, χῶθηκε πάλι στὸν πυκνὸ βόρβορο ἐνὸς βάλτου.

Οἱ μικροὶ φοβήθηκαν καὶ μόνο πού εἶδαν τὸ χοντρὸ κι' ἄσχημο ἐκεῖνο ζῶο.

Μὰ γιατί τὸ λένε ἵπποπόταμο, ἀφοῦ δὲν μοιάζει καθόλου μὲ ἵππο; ρώτησε ὁ Κοστάρ.

—Ἐχει πολὺ δίκιο ὁ Κοστάρ! εἶπε ὁ Σέρβης. Καλύτερα νὰ τὸν ὀνόμαζαν χοιροπόταμο. Γιατὶ μὲ γουρὺνι μοιάζει περισσότερο. Κατὰ τὴς δέκα, ἔφθασαν στὸ μέρος ὅπου εἶχαν στήσει τὴ σκηνή, τότε πού κοιμῆσταν τὸ ναυαγισμένο πλοῖο. Ἀπὸ ἐκεῖ φαινόταν ἡ ἀκτὴ. Καμμιά ἑκατοστὴ φῶκες πηδοῦσαν ἀνάμεσα στοὺς ὑφάλους, ἄλλες ἠλιάζονταν ξαπλωμένες κι' ἄλλες ἔπαιζαν στὸν ἄμμο.

Ἡ θάλασσα ἦταν γαλήνια. Τὰ παιδιὰ γεμῆσαν στὸ πόδι, ἔπειτα οἱ μεγάλοι ἐτοιμάστηκαν νὰ κυνηγήσουν φώκες. Οἱ μικροὶ ἔμειναν στὸ σταθμὸ μὲ τὸ Μόκο πού ἐπιφορτίστηκε νὰ τοὺς φυλάξῃ, καθὼς καὶ τοὺς δυὸ γουανάκους, πού ἔδωσαν ἡσυχᾶ κάτω ἀπ' τὰ πρῶτα δέντρα τοῦ δάσους.

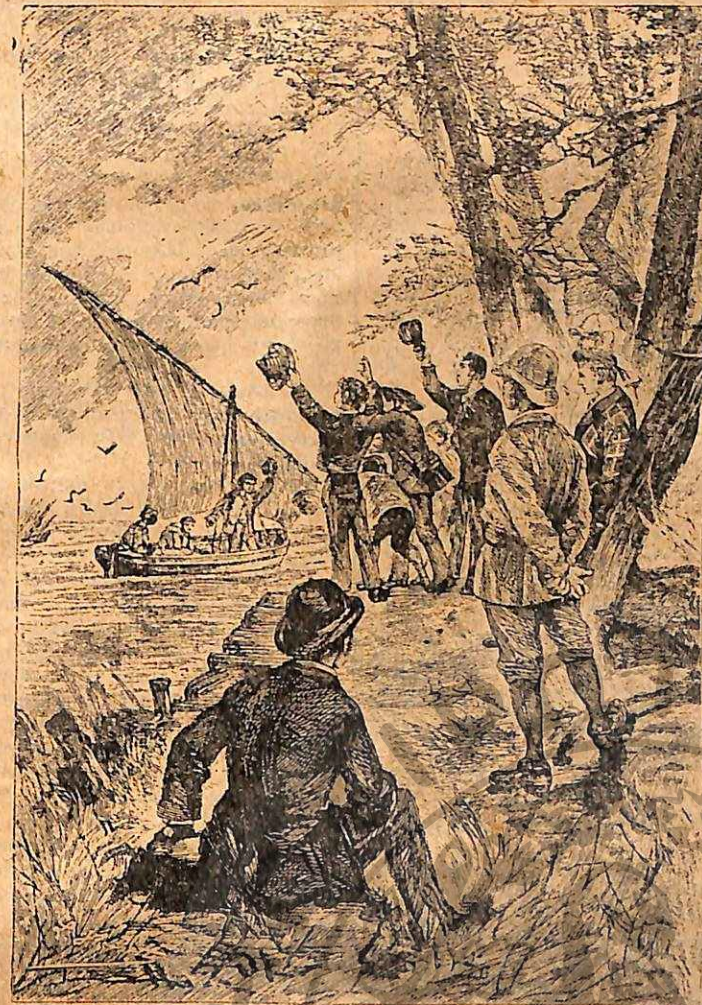
Οἱ κυνηγοὶ, μὲ τὰ τουφέκια τους ἢ τὰ περιστροφὰ τους, σχημάτισαν κύκλο ὁλόγυρα στὴς φώκες καί, μόλις ὁ Δόνιφαν ἔδωσε τὸ σύνθημα, πυροβόλησαν ὅλοι μαζί.

Ὅσες φώκες δὲν ἐσκοτώθηκαν ἢ δὲν πληγώθηκαν, ἔγιναν ἀφαντεὶς στὸ νερό. Στὸν τόπο ἔμειναν καμμιά εἰκοσαριά σκοτωμένες ἢ πληγωμένες. Ἀρα τὸ κυνήγι ἐπέτυχε.

Ἐπὶ τοῦ κυνηγίου κουβάλησαν τὴς φώκες στὸ σταθμὸ, ὅπου ὁ Μόκος εἶχε ἐτοιμάσει ὅλα τὰ χρειώδη γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ λίπος. Εἶχε στήσει δηλαδὴ σὲ δυὸ μεγάλες πέτρες ἓνα καζάνι, γεμῆτο νερό ἀπ' τὸ ποτάμι, κι' εἶχε ἀνάψει φωτιά γιὰ νὰ τὸ βράσῃ. Κοιμάτιζε ὕστερα τὴς φώκες, ἔρριξε τὰ κομμάτια στὸ κα-

ζάνι, καὶ σὲ λίγη ὥρα τὸ λίπος ἔπλεε ἐπάνω ἀπ' τὸ βραστὸ νερό. Τὸ λίπος αὐτὸ τὸ μάζευαν λίγο-λίγο μὲ τὴς κουτάλες κι' ἔτσι σὲ δυὸ ἡμέρες γέμισαν τὰ ἔξι βαρέλια. Τοὺς ἔφθανε νὰ περάσουν ὅλο τὸ χειμῶνα.

Ἐπλησίασαν Χριστούγεννα κι' ὁ Γόρδων ἀποφάσισε νὰ τὰ γιορτάσουν ὅσο τὸ δυνατό λαμπρότερα καὶ μεγαλοπρεπέστερα, σὰν ἀνάμνηση τῆς μακρινῆς Πατρίδας καὶ σὰ χαιρετισμὸ σὲς ἀπούσες οἰκογένειες. Ἀναγγέλλθηκε λοιπὸν ὅτι σὲς

«Ἀποχαιρέτησαν τοὺς συντρόφους των...»

γεῦμα, πού ἀπὸ ἡμέρες τὸ ἐτοίμαζαν ὁ Μόκος καὶ ὁ Σέρβης.

Οἱ μικροὶ πρῶτα-πρῶτα ἔτρεξαν νὰ πάρουν θέση στὸ τραπέζι, πού ἦταν στρωμένο μ' ἓνα λευκότατο τραπέζο-μάντηλο. Στὴ μέση, σὲ μιὰ γάστρα, εἶχαν βάλῃ τὸ χριστουγεννιάτικο Δέντρο, στολισμένο μὲ μικρὰς σημαῖες καὶ μὲ λουλούδια. Λουλούδια ἐπίσης ἐστόλιζαν τὸ τραπέζι παντοῦ, κι' αὐτὸς ὁ διάκοσμος ἔδειχνε ἀκόμα ὠραιότερα κι' ὀρεκτικώτερα τὰ διάφορα φαγητά, πού ἦταν πραγματικῶς ποικίλα κι' ἐλκυστικά.

Γιατὶ κ' ἡ ἀποθήκη εἶχε ὅλα τὰγαθὰ τῆς γῆς κι' οἱ μάγειροι εἶχαν βάλει ὅλη τους τὴν τέχνη. Περιττὸ νὰ ποῦμε μὲ πόση ὄρεξη καὶ χαρὰ ἔφαγαν κι' ἤπιαν ὅλοι. Ἀκόμα κι' ὁ Ζὰκ φάνηκε εὐδιάθετος στὸ χριστουγεννιάτικο τραπέζι. Στὸ τέλος ἔκαμαν προπόσεις κι' εὐχές. Ἐσχίθηκαν προπάντων νὰ ξαναγυρίσουν γρήγορα στὴν πατρίδα τους καὶ νὰ ξαναἰδοῦν τοὺς δικούς των πού τὴν ἴδια ὥρα θάκαναν Χριστούγεννα θλιβερά. Κατόπι ἤπιαν στὴν ὑγεία τοῦ Γόρδων πού ἔκανε τόσο καλὰ τὸ χρέος του σὰν ἀρχηγός, καὶ στὴν ὑγεία τοῦ Μπριάν πού τόσο ἀγαποῦσε καὶ πρόσεχε τοὺς μικρούς.

Ἡ πρόποση αὐτὴ ὑπὲρ τοῦ Μπριάν προκάλεσε μεγάλο ἐνθουσιασμό. Μόνο ὁ Δόνιφαν ἔμεινε ἀσυγκίνητος... Ἡ ἔχθρα αὐτὴ βλέπετε, ἦταν πάντα ἓνα σύννεφο στὴ ζωὴ τῆς ἀποικίας, εἰς τὴν καθημερινή καὶ τὴ γιορτινὴ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Μιὰ πρόταση τοῦ Μπριάν.

Ταξίδι τοῦ Μπριάν, τοῦ Ζὰκ καὶ τοῦ Μόκου στὴ λίμνη.

Τὸ λιμανάκι—Μπριάν καὶ Ζὰκ.

Γυρισμός.

Τὰ τέλη τοῦ Δεκεμβρίου, στὸ κλίμα ἐκεῖνο, ἦταν πιά θέρος. Ἦταν ὅμως καὶ καιρὸς νὰ θυμηθοῦν τὸν χειμῶνα καὶ νὰ φροντίσουν ὥστε νὰ μὴ τοὺς προλάβῃ ἀπροετοίμαστους. Ἀρχισαν λοιπὸν νὰ κόβουν καὶ νάποθηναι ξύλα, νὰ ἐπιδιορθώσουν καὶ νὰ φράξουν παντοῦ τὰ ζωοτροφεία. Καθεμέρα ἐπιθεωροῦσαν τὴς παγίδες, τοὺς λάκκους, τὰ δίχτυα καὶ πάντα κάτι ἔβρισκαν. Ἐτρωγαν φρέσκο κρέας ὅσο ἤθελα, καὶ ὅσο ἔμενε τὸ ἔκαναν καπνιστὸ καὶ τὸ φύλαγαν.

Ἦταν ἀνάγκη, πρὶν ἔλθῃ ὁ χειμῶνας, νὰ γίνῃ καὶ μὴ ἄλλη ἐρευνα στ' ἀνατολικά τῆς λίμνης, γιὰ νὰ ἰδοῦν ἂν ὑπῆρχαν κι' ἐκεῖ δάση, ἀμμιόλοφοι, ἔλη, κι' ἂν μπορούσαν νὰ βροῦν πράγματα χρήσιμα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

14 Νοεμβρίου 1928*

Κάθομαι στο παρόθυρο και βλέπω στο δρόμο. Οι διαβάτες είναι πολλοί, τα φώτα πολλά. Κι' όμως αισθάνομαι στην ψυχή μου κάτι βαρύ, πού σκορπίζει σ' όλο το είναι μου μία μελαγχολία...

Οι σειρήνες των αυτοκινήτων και οι καμπάνες των τράμ με εκνευρίζουν.

... Θυμάμαι την πατρίδα... τί όμορφη πού παρουσιάζεται στα μάτια μου!... Πράγματα που ποτέ δεν τους είχα δώσει εξαίρετική προσοχή, με πόση λαχράρα τα θυμούμαι! Περιέργω, γιατί; Ένας χορμός ελιάς, γυμνός απ' τα χρόνια στον έξοχικό δρόμο... ένα σκυλί που αλιχτόδεσ έβγαζε το καφενείο... το σημάδι π' άρχισε ένα βαρελότο στον τοίχο του κήπου μας... Κι' άλλες εικόνες άπειρες...

Κι' η Άθινα; Πού με τόσες χροσές αντίστροφες την είχα στη φαντασία μου στεφανώσει; Πού με τόση λαχράρα περιμένα σαν ένα θαύμα να την αντικρύσω; Με τί αισθήματα γέμισε την ψυχή μου;

... Κι' ο νους μου πηγαίνει χρόνια πολλά πίσω. Όταν, μικρό κοριτσάκι τότε, έμενα με τη γιγιά μου...

Την ίδια ώρα, την ίδια εποχή σαν τώρα...

Όταν ο ήλιος έδυε και το σκοτάδι απλωνόταν σιγά-σιγά πυκνότερο, καθόμουν κοντά της γιαγιά, στον καναπέ, κι' όσο σκοτεινίαζε στη μεγάλη απέραντη τραπεζαρία του έξοχικού σπιτιού εγώ σφιγγόμουν κοντά της... Τό κεφάλι μου άκουμπούσε στο ζεστό χοντρό σάλι της, και τη ζέστη του την ένοιωθα βαθιά μέσ' στην ψυχή μου.

Η άπεναντι καπνοδόχος φαινόταν σαν ένας μαυρός όγκος στο σκοτεινό φόντο τ' ουρανού, κι' η ξαναμένη παιδική μου φαντασία τον παρόστανε σαν κάποιο τέρας φανταστικό, σαν κάποιο θηρίο, πού βγήκε μία στιγμή από κάποιο παραμύθι να με φοβερίσει.

Οι σκιές στην κάμαρα πληθαίνουν απ' έπαιρναν μορφές ήρωων από παλιές βενετσιάνικες ιστορίες πού ή πλοκή τους στρεφόταν ανάμεσα σε σκοτεινά κανάλια, κατάμαυρες γόντολες και μονατά μυσθηρώδεια «παλάτια», πού τόσο πού άρεσαν να μου διηγείται ο παππούς...

Δεν φοβόμουν όμως, αισθανόμουν εκεί κοντά στη γιαγιά, σαν να προστατεύομουν από μια υπερφυσική δύναμη.

Υστερα, άμα το σκοτάδι πλήθαινε πάρα πολύ, και οι σκιές στην κάμαρα γίνονταν πού φοβερές, ζήτησα σιγά, για να μην τσακώ τις σκέψεις της γιγιάς, το χέρι της... Θεέ μου, τί μα-

λακό, και τί ζεστό χέρι...

Άκουμπούσα το κεφάλι μου πού άναπαυτικά, έκλεινα τα μάτια μου... Όταν έφεραν τη λάμπα, άκουα μία γλυκιά γνώριμη φωνή:

— Νούλα μου, άποκοιμήθηκες; Η γοητεία τελείωνε...

Τώρα έξακολουθώ να βλέπω το πλήθος να περνάει πολυθρόνα και πολυάσχολο, και η νοσταλγία εξακολουθεί μέσα μου πού ζωηρή.

— Καυμένη Λευκάδα!...

— **Ο ΠΑΠΑΣ ΚΙ' Ο ΧΩΡΙΚΟΣ**

— Έλεγε μία φορά ένας παπάς σ' ένα χωρικό, πώς ήταν πολύ δύσκολο να κάνει κανείς προσευχή χωρίς να έχει πού και πού καμιά άφηρημάδα. Του λέει λοιπόν ο χωρικός:

— Εγώ μπορώ.

— Προσπάθησε, του λέει ο παπάς. Θα σου χαρίσω ένα άλογο αν μου πής το «Πάτερ ήμωv» χωρίς καμιά άφηρημάδα.

— Πολύ καλά, απάντησε ο χωρικός.

Κι' άρχισε την προσευχή. Έκλεισε μάλλιστα και τα μάτια του για να προσέχει καλύτερα.

— Αξίφνα όμως, στη μέση της προσευχής, σταιριάξ.

— Θα μου δώσεις και τη σέλλα; ρωτά τον παπά.

— Ούτε το άλογο, ούτε τη σέλλα, γιατί σκεπτόσουν το δώρο κι' όχι τα λόγια της προσευχής σου! άποκοιμήθηκε ο παπάς. Δεν σου είπα πώς είναι πολύ δύσκολο;...

— **Καϊβίνα**

— **ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ**

— **Γ... 3 Ιουνίου.**

— **Άγα τημένη μου Άννα,**
Μου γράφεις πού θα περνάω καλά εδώ στο χωριό. Μα δεν ξέρεις τί θα πει να είσαι μόνη σ' ένα χωριό, δηλαδή μόνη με το μπαμπά, τη μαμμά και την πού μικρή αδελφή.

— Όλη τη μέρα κάθουμαι μέσα.

— Ο μπαμπάς μου λέει να βγαίνω, μα δεν το καταφέρνει με κανένα τρόπο.

— Η μαμμά μου λέει πώς θα μου χιλιάσω απ' το να κάθουμαι όλο μέσα.

— Δεν άκούω κανένα.

— Τι να κάνω, να βγω;

— Η μαμμά δεν περπατά πολύ, ο μπαμπάς είναι στο έργοστάσιο, να βγω μόνη με τη Λέτη; βαριέμαι. Κι' έπειτα είναι κι' ένα; άλλος λόγος; πού δεν βγαίνω. Οι χωριάτες; μα; κοιτάζουν σά νάμαστε φαινόμενα κι' εγώ δεν μπορώ να ύποψέω τα βλέμματα τους; κολλημένα πάνω μου.

— Θα μου πής;

— Μα, καυμένη, τους χωριάτες θα ντραπής;

— Ναί, αγαπητή μου, τους ντρέπουμε όπως θα ντρέπομουνά κι' κάθε άλλον σαν θα με κοιτάζε κι' αυτό το βλέμμα.

Κάθουμε λοιπόν μέσα και διαβάζω τα ξαναδιαβασμένα βιβλία και περιμένο πώς και πώς νάρθη ή ώρα πού θα φύγουμε απ' αυτόν το βρωμότοπο.

— **4 Ιουνίου.**

Χθές σ' άφησα γιατί πήγαμε περίπατο με την Έλλη. Θα παραξενευτής βέβαια πού πήγα περίπατο και θα ρωτήσεις πού είναι ή Έλλη.

— Μην είσαι τόσο άγνυπόμονη, σιγά-σιγά θα σου τα εξηγήσω όλα.

— Άφησα χθές το γραμμά σου κομμένο, γιατί χτύπησε ή πόρτα και ήρθε ένα κορίτσι καλοντυμένο πού άμέσως καταλάβαινες πώς δεν ήταν απ' το χωριό.

— Μας χαιρέτησε και μάς είπε πώς έπειδή ήταν κι' εκείνη μόνη εδώ, δεν ήξερε τί να κάνει κι' ήθελε να γνωριστούμε. Δεν ξέρω από πού έμαθε πώς είμαστε εδώ, άλλωστε δεν μ' έναδιαφέρει αυτό, γι' αυτό και δεν τη ρώτησα. Μας είπε πώς ήταν δυο-τρεις μέρες πού είχε έρθει κι' ήταν ή κόρη του διονηκητή της Γ...

— Η αδελφή μου κι' εγώ πετούσαμε απ' τη χαρά μας και ξεκινήσαμε την ίδια ώρα για περίπατο.

— Σε μία στιγμή γενήκαμε πολλές φίλες με την Έλλη και πήγαμε το μεγάλο δρόμο του χωριού.

— Παρατήρησα κι' ένα άλλο πού μ' έκανε να χαρώ. Οι χωριάτες δεν μάς κοιτάζαν τώρα τόσο πολύ γιατί μάς είχαν συνειθίσει.

— Σαν περπατήσαμε άρκετά στο μεγάλο δρόμο, στρίψαμε άριστερά μέσα στα χωράφια για να κόψουμε ξερικά και καϊσιά.

— Άρχισα λοιπόν να ρίχνουμε πέτρες στα καϊσιά πού πέφταν χάμω βροχή.

— Αφού φάγαμε πιά πολλά γέμισε και την ποδιά της ή Λέτη.

— Και πήραμε ξανά το μεγάλο δρόμο.

— Είδαμε μπροστά ένα κάρο πού τρεχε; τρέβαινε νάνεβουμε; ο άμαξάς; μα; άφησε, το κάρο όμως ήταν γεμάτο με άμπελόξυλα και ξέρετε, είναι γυριστά-γυριστά κι' όταν κάτσει πάνω τους πονείς πολύ, αλλά δεν μάς ένοιαζε.

— Η Έλλη κι' εγώ είχαμε άναβει; ή Λέτη πού είχε την ποδιά της γεμάτη δεν μπορούσε νάνεβει και κάμποσο δρόμο έτρεχε από πίσω.

— Υστερα ο άμαξάς σταμάτησε κι' άνέβηκε.

— Σά φτάσαμε στο χωριό κατεβήκαμε και πήγαμε σπίτι. Τα καϊσιά είχαν ζουλιχτεί κι' ή ποδιά της Λέτης γίνηκε χάλια. Της είπα να τη βγάλει και τη βοούτησα σε μία λεκάνη με κρύο νερό. Έβαλε άλλη ποδιά, κι' έπειδή ήταν νωρίς, άκόμα, ξεκινήσαμε να πάμε απ' την αντίθετη μεριά πού πήγαμε πρίν, απ' τους Μούλους.

— Από δω κι' από κει ο δρόμος είχε δέντρα διάφορα και πού με είχα ερεϊκίες' ενώ περπατούσαμε, τρώγαμε, μιλούσαμε και περνούσαμε τα χαντάκια.

— Σά νύχτωσε γυρίσαμε στα σπίτι μας άφου συμφωνήσαμε να πάμε και αύριο περίπατο.

— Τώρα πόσο άλλαξαν τα πράματα! Δεν είμαι πιά άπελημένη και παρακαλώ να μην έρθη ποτέ ή μέρα πού θα φύγουμε απ' αυτό τον έβρωτομένο τόπο.

— Σε φιλώ πολύ-πολύ...

— **Δάγνη**

— **Ο ΒΕΖΟΥΒΙΟΣ ΚΙ' Ο ΝΙΑΓΑΡΑΣ**

— Ένας Άμερικανός πήγε κάποτε στην Ιταλία και πήρε έναν οδηγό για να του δείξη τα διάφορα περίφημα πράγματα της χώρας.

— Ο οδηγός του έδειχνε άρχαϊά, τρούτα και περίεργα μέρη, αλλά δεν μπορούσε να τον ευχαριστήσει, γιατί πάντοτε έλεγε ο Άμερικανός ότι στην πατρίδα του είχαν απ' όλα και καλύτερα.

— Μία μέρα λοιπόν ο οδηγός, φρουκισμένος, τον πάει στο Βεζούβιο, με την βεβαιότητα ότι θα τον εξέπληττε.

— Ο Άμερικανός, άφου κοίταξε το ήφαιστειο επ' άρεσκή ώρα, γυρίζει στον οδηγό και του λέει απαθέστατα:

— Έμεις στο πατρίντα το ντικό μας, έχει καταρράκτη Νιαγάρα, πού μπορεί να σβύση Βεζούβιο σε πέντε μινούτα!!

— (Εκ του Άγγλικού)

— **Σαρδανάπαλος**

— **ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ**

— **Η μαμμά, με φρίκη:** — Ίμμι! γιατί, Λιλή, έβγαλες τα δόντια της κούκλας σου;

— **Η Διλή:** — Μα για να τα βάλω στο ποτήρι, όπως τα βάσει κάθε βράδυ κι' ή γιαγιά.

— **Σοφία Σταματιάδου**

— **Λοιπόν, Έξάδελφε του Διαβόλου,** πώς πηγαίνεις στο σχολείο; Είσαι από τους πρώτους;

— **Πώς;** Είμαι έξηκοστός... πρώτος!

— (Γεγονός)

— **Αντ. Δ. Δούκας**

— **Η μαμμά:** — Γιατί, Γεώργιο, φωνάζει πάλι ή γάτα; μήπως της τράβηξες την ουρά;

— **Ο Γεώργιος:** — Τί λές, μαμμά! ξέρεις πού καλά πώς δεν την άγγίζω τη γάτα με τα χέρια μου.

— **Τότε γιατί φωνάζει;**

— **Νό, μα κλωτσιά της έδωσα.**

— **Πορφυργέννητη**

— **ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ** συνδρμνται παρακαλούνται να δηλώνουν άμέσως την νέν των διελθόντων εις το γραφείο μας, άποστέλλοντες και δραχμ. 5 δια την έκτύπωση της νέας ταινίας.

— **Άλλως δεν εύνθν ίμεθα δια της άπώλειαν των φυλλαδίων των.**

— **Το πρώτιστον καθήκον του καλού συνδρμντου είναι ή έγκαιρος άνανέωσις της συνδρμης του.**

Το πρώτιστον καθήκον του καλού συνδρμντου είναι ή έγκαιρος άνανέωσις της συνδρμης του.

— **Αθήναι, 42 δδς Εύριπίδου την 11 Σεπτεμβρίου 1928.**

— **ΕΝΑ ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΛΥΟ**

Καθώς βλέπετε στην πρώτη σελίδα, το σημερινό φυλλάδιο έχει δυο άρθρους και δυο ήμερομηνίες. Με άλλους λόγους, το περασμένο Σάββατο, 8 Σεπτεμβρίου, δεν μπορούσα να βγάλω φυλλάδιο, εξαιτίας του άρχαίου, πού είχε κρεββατωμένους τυπογράφους μου, συνεργάτες μου, υπαλλήλους; του γραφείου μου, άλλους και τον κ. Βεζούβιο. Κι' έπειδή δυο φυλλάδια σε μία έξιμηνά θάταν άδύνατο πάλι να βγω, άποράει να άπερηθώσω αυτό το φυλλάδιο της 8 Σεπτεμβρίου, το 41, και να έθω άμέσως στο 42 της 15. Έτσι είμαι τουλάχιστο ένημέρωτος, βγαίνω στην ήμέρα μου. Όσο για τις 8 σελίδες πού σας λóιπουν σήμερα, έννοια σας και θάναπληρωθούν. Άμα, θά εκδώσω δυο φυλλάδια δωδεκάσελιχα Κι' έτσι ο τόμος θάχη τις σελίδες του σωστές. Όταν είναι ήγεία, βλέπετε, όλα διορθώνονται. Κι' να δώση ο Θεός...

— **ΕΝΑ ΚΛΑΣΣΙΚΟ ΑΙΝΙΓΜΑ**

— **Από τον άρχηγό μου συνεργάτη κ. Μιχ. Στασινόπουλο έλκεχ το ακόλουθο γράμμα:**

— **Διάδωχ την Άθηναϊκή Έπιτολή του κ. Φιλιδανού με τίτλο «Δημόσιος Κίνδυνος» κι' έλκεχ τα διάφορα διηγήματα από την ύλη κάποιων άστειών/ παιδίων περιδοκίων. Άνάμεσα σε άλλα, είδα κι' ένα αίνιγμα πού άρχίζει:**

— **Είμαι μέσα εις την Ρώμην και σιγχρώνω εις την Κών. Βέδρια, όπως ειπ' εκεί, δεν άζει εις τίποτα. Άλλά κατά σύμπτωση, έχω ιδεί το ίδιο αίνιγμα, άρτιο και ώραιο σε μία πλιά συλλογή του Μιχ. Κωσταντινίδη με τον τίτλο «Νεοελληνικά». Είναι από τα ώραιότερα αίνιγματα πού έδωκα και έφίλειται στον Ι. Ν. Ραγκιόη. Για περιέργεια, σας το άνιγράφω ολάκερο:**

— **Είμαι μέσα εις την Ρώμην, και συγχρόνως εις την Κών Διατριβή εις Μωρεάν, την Ρωσσαν κατοικών. Εις το δώμα σου συχνάζω, εις τον οίκον σου ποτέ. Εις τον τράχηλον δεμένον με κρατούν οι πωληταί. Εγώ άψυχον μέν είμαι και χωρίς άναπνοήν. Όμως είμαι άναγκαίον εις έκάστον την ζωήν. Ζώ μακρόν από τα δάση, πλύν με έζω κατοικώ. Εις την γήν ποτέ δεν είμαι πλύν μ' άνωρύπους συνοικώ. Όπου ή πτωχός ή γέρον άδιστάκτως προχωρώ. Άν δέ πλούσιος ή νέος**

— **Παρενθύς άναχωρών. Εις τον κόμον δεν μ' εύρίσκεις όσον και αν στοχασθής. Πλύν αν είναι φώς με βλέπεις εις το μέσον παρενθύς. Εις του κώνωπος το σώμα εδρυχώρως είσχωρώ, ένθ' είμαι τόσον μέγα ώστε ούδ' εις το πόν χωρώ. Τί, άκόμη δεν μ' εύρίσκεις; τί, άκόμη άπορείς; Εις το στρώμα σου να μ' εύρης χωρίς κόπον είμπορείς. Πώς εις έκτασιν τοσαύτην άναγνώστα σε κινώ; Εις την γλώσσαν σου επάνω αινώνως τριγυρνά.**

— **Ποι (Το γράμμα ω.)**

— **Ός ε οι μικροί περιοδοχογράφοι είναι συγχρόνως και καλοί δικασταί. Ίσως αὐ ο είναι το χερκκηριστικώτερον από την ύλη τους.**

— **Μιχ. Α. Στασινόπουλος**

— **Πραγματικώς, το πάλαι αὐτό Αίνιγμα — ο Ραγκιόη είναι πιά κλασσικό. Κι' πολλές φορές άντιγράφθηκε ή άσχευθήκη από μετάρους ή μικροί αινιματογράφοι. Γι' αὐτό έζιξε τον κόπο να το ίδωμαι μία φορά κι' ολόκληρο.**

— **Δούλη Δωδεκάνησος, πού έν διαφέροντα αυτά πού γράφεις για τη μολίστα και λυπομαι πού τα λαδώνω τόσο άργά. Ελπίζω να μην κάμης πάλι έννα μήνες να μου γράψης. Σου έστέλω το βραδέο σου κι' σου εύχομαι κι' άλλα...**

— **Πολύ μ' εύχρίστητε πού γράμμα σου, Γεώργιε Ν. Πέτρο. Νίλ, κι' εγώ βλέπω ότι έχεις μεγάλη κλίση στη Φιλολογία και καλὰ θα κάμης να σπουδάσης αὐτή την επιστήμη. Άκόμη, σε φιλόλογος, μπορείς να δίνης όλη σου την προτίμηση στην καθρέουτα. Το ζήτημα θά ήταν άλλο, αν είχες κλίση στη ποίηση, στη λογοτεχνία.**

— **Πώς περνούν τα χρόνια. Πανταροχ Παρών!** Άν δεν μού έγραφες πώς είσαι συνδρμντρια από το 1922, θά έλεγα πώς χθές μόλις έλκεχ το πρώτο σου γράμμα. Άλλά γι' αὐτό λέω ότι ταπεινά είσαι κινεϊς όσο μεγαλώνεις; Σε μέν τουλάχιστο βλέπω τό άκνέτο: Μ' έλες σου τί επιστημονικές άσχολίες, συγχ' με θυμάται. Κι' είμαι πού εύχρηστην ήνέγη γι' αὐτό.

— **Τζίνα, αὐτό το ψευδώνυμο, είδες, σου ένέρινα. Χίρω πού είσαι τώρα καλά. Όχι, ο συνεργάτης μου κ. Μ. Στασινόπουλος δεν είναι άξιωματικός του Νικητοῦ είναι δάκτωρ της Νομικής και υπάλληλος του Υπουργείου άσπασκόμενος στην Άεροπορική Άμυνα. Όσο για το γράψιμό σου, εγώ το βρίσκω πού εύχρηστικό.**

— **Άμαυλλίς, σε συγχίζω για το βραδέο σου σ' ό φιλογονικό διαγωνισμό του Σχολείου σου κι' εύχομαι σε άώτερη. Χίρω άκόμη πού σ' ένθουσίαζε τόσο το Πένταθλο κι' σ' εύχαριτώ για όσα μου γράφεις μ' αὐτή την εύκαρτε. Χίρω λύσεων και Μ. Μυστικά σου είστέλω.**

— **Το Πηλιορείτικο Κεράσι** μού γράφει: «Είδα το τέλος της Ρήγης και της Μαρίας, μα δεν τίς

παρενθύς άναχωρών. Εις τον κόμον δεν μ' εύρίσκεις όσον και αν στοχασθής. Πλύν αν είναι φώς με βλέπεις εις το μέσον παρενθύς. Εις του κώνωπος το σώμα εδρυχώρως είσχωρώ, ένθ' είμαι τόσον μέγα ώστε ούδ' εις το πόν χωρώ. Τί, άκόμη δεν μ' εύρίσκεις; τί, άκόμη άπορείς; Εις το στρώμα σου να μ' εύρης χωρίς κόπον είμπορείς. Πώς εις έκτασιν τοσαύτην άναγνώστα σε κινώ; Εις την γλώσσαν σου επάνω αινώνως τριγυρνά.

— **Ποι (Το γράμμα ω.)**

— **Ός ε οι μικροί περιοδοχογράφοι είναι συγχρόνως και καλοί δικασταί. Ίσως αὐ ο είναι το χερκκηριστικώτερον από την ύλη τους.**

— **Μιχ. Α. Στασινόπουλος**

— **Πραγματικώς, το πάλαι αὐτό Αίνιγμα — ο Ραγκιόη είναι πιά κλασσικό. Κι' πολλές φορές άντιγράφθηκε ή άσχευθήκη από μετάρους ή μικροί αινιματογράφοι. Γι' αὐτό έζιξε τον κόπο να το ίδωμαι μία φορά κι' ολόκληρο.**

— **Δούλη Δωδεκάνησος, πού έν διαφέροντα αυτά πού γράφεις για τη μολίστα και λυπομαι πού τα λαδώνω τόσο άργά. Ελπίζω να μην κάμης πάλι έννα μήνες να μου γράψης. Σου έστέλω το βραδέο σου κι' σου εύχομαι κι' άλλα...**

— **Πολύ μ' εύχρίστητε πού γράμμα σου, Γεώργιε Ν. Πέτρο. Νίλ, κι' εγώ βλέπω ότι έχεις μεγάλη κλίση στη Φιλολογία και καλὰ θα κάμης να σπουδάσης αὐτή την επιστήμη. Άκόμη, σε φιλόλογος, μπορείς να δίνης όλη σου την προτίμηση στην καθρέουτα. Το ζήτημα θά ήταν άλλο, αν είχες κλίση στη ποίηση, στη λογοτεχνία.**

— **Πώς περνούν τα χρόνια. Πανταροχ Παρών!** Άν δεν μού έγραφες πώς είσαι συνδρμντρια από το 1922, θά έλεγα πώς χθές μόλις έλκεχ το πρώτο σου γράμμα. Άλλά γι' αὐτό λέω ότι ταπεινά είσαι κινεϊς όσο μεγαλώνεις; Σε μέν τουλάχιστο βλέπω τό άκνέτο: Μ' έλες σου τί επιστημονικές άσχολίες, συγχ' με θυμάται. Κι' είμαι πού εύχρηστην ήνέγη γι' αὐτό.

— **Τζίνα, αὐτό το ψευδώνυμο, είδες, σου ένέρινα. Χίρω πού είσαι τώρα καλά. Όχι, ο συνεργάτης μου κ. Μ. Στασινόπουλος δεν είναι άξιωματικός του Νικητοῦ είναι δάκτωρ της Νομικής και υπάλληλος του Υπουργείου άσπασκόμενος στην Άεροπορική Άμυνα. Όσο για το γράψιμό σου, εγώ το βρίσκω πού εύχρηστικό.**

— **Άμαυλλίς, σε συγχίζω για το βραδέο σου σ' ό φιλογονικό διαγωνισμό του Σχολείου σου κι' εύχομαι σε άώτερη. Χίρω άκόμη πού σ' ένθουσίαζε τόσο το Πένταθλο κι' σ' εύχαριτώ για όσα μου γράφεις μ' αὐτή την εύκαρτε. Χίρω λύσεων και Μ. Μυστικά σου είστέλω.**

— **Το Πηλιορείτικο Κεράσι** μού γράφει: «Είδα το τέλος της Ρήγης και της Μαρίας, μα δεν τίς

παρενθύς άναχωρών. Εις τον κόμον δεν μ' εύρίσκεις όσον και αν στοχασθής. Πλύν αν είναι φώς με βλέπεις εις το μέσον παρενθύς. Εις του κώνωπος το σώμα εδρυχώρως είσχωρώ, ένθ' είμαι τόσον μέγα ώστε ούδ' εις το πόν χωρώ. Τί, άκόμη δεν μ' εύρίσκεις; τί, άκόμη άπορείς; Εις το στρώμα σου να μ' εύρης χωρίς κόπον είμπορείς. Πώς εις έκτασιν τοσαύτην άναγνώστα σε κινώ; Εις την γλώσσαν σου επάνω αινώνως τριγυρνά.

— **Ποι (Το γράμμα ω.)**

— **Ός ε οι μικροί περιοδοχογράφοι είναι συγχρόνως και καλοί δικασταί. Ίσως αὐ ο είναι το χερκκηριστικώτερον από την ύλη τους.**

— **Μιχ. Α. Στασινόπουλος**

— **Πραγματικώς, το πάλαι αὐτό Αίνιγμα — ο Ραγκιόη είναι πιά κλασσικό. Κι' πολλές φορές άντιγράφθηκε ή άσχευθήκη από μετάρους ή μικροί αινιματογράφοι. Γι' αὐτό έζιξε τον κόπο να το ίδωμαι μία φορά κι' ολόκληρο.**

— **Δούλη Δωδεκάνησος, πού έν διαφέροντα αυτά πού γράφεις για τη μολίστα και λυπομαι πού τα λαδώνω τόσο άργά. Ελπίζω να μην κάμης πάλι έννα μήνες να μου γράψης. Σου έστέλω το βραδέο σου κι' σου εύχομαι κι' άλλα...**

— **Πολύ μ' εύχρίστητε πού γράμμα σου, Γεώργιε Ν. Πέτρο. Νίλ, κι' εγώ βλέπω ότι έχεις μεγάλη κλίση στη Φιλολογία και καλὰ θα κάμης να σπουδάσης αὐτή την επιστήμη. Άκόμη, σε φιλόλογος, μπορείς να δίνης όλη σου την προτίμηση στην καθρέουτα. Το ζήτημα θά ήταν άλλο, αν είχες κλίση στη ποίηση, στη λογοτεχνία.**

— **Πώς περνούν τα χρόνια. Πανταροχ Παρών!** Άν δεν μού έγραφες πώς είσαι συνδρμντρια από το 1922, θά έλεγα πώς χθές μόλις έλκεχ το πρώτο σου γράμμα. Άλλά γι' αὐτό λέω ότι ταπεινά είσαι κινεϊς όσο μεγαλώνεις; Σε μέν τουλάχιστο βλέπω τό άκνέτο: Μ' έλες σου τί επιστημονικές άσχολίες, συγχ' με θυμάται. Κι' είμαι πού εύχρηστην ήνέγη γι' αὐτό.

— **Τζίνα, αὐτό το ψευδώνυμο, είδες, σου ένέρινα. Χίρω πού είσαι τώρα καλά. Όχι, ο συνεργάτης μου κ. Μ. Στασινόπουλος δεν είναι άξιωματικός του Νικητοῦ είναι δάκ**

την τῆς Μήλου (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια) ἤμουν τόσο βέβαιη πὼς δὲν με εἶχες ξεχάσει! ὅχι, δὲ μαζὶ δὲν ἐπι-ρέπεαι νὰ διαγωνισθῶν;) **Ἀνναν Π. Δεσφύρη** καλὸ φιλντ-αι τὸ γράμμα σου, μὰ ποὺ νὰ τὸ διαβάσω καθὼς εἶναι γραμμένο μὲ ξέθωρο κόκκινο μελάνη· γράψε μου, παιδί μου, μὲ μακρὸ ζωηρό!) **Μικρομέγαλην** (δέχομαι, μὲ τίς θερμότερές μου εὐχὲς γιὰ τὴ γιορτὴ σου δὲν χάνεις τίποτα) νὰ σημειώσης κι' αὐτὰ τὰ τυπογραφικὰ λάθη!) **Ἀκουρδιστο Ρολόι** (ὄλ' αὐτὸ ποὺ μοὺ γράφεις, ὠραῖα! ἀλλὰ κλὶ σένα θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μεσυχαιρῇσαι πρὸ μακρὸ μελάνη· κουράστηκα πολὺ ὡς νὰ διαβάσω τὸ γράμμα σου!) **Ἀλεξανδρινὸ Διαπλαστικό** (νὰ ἴσῃ φιλήσης τὸ ἀδελφάκι· τί ἐρώτηση δυνάειν αὐτὴ σὸ τέλος; λίγοι Ἀλεξανδρινοὶ ἔχουν βροδεύσει ὡς τὴν τῶρα σὲ διαγωνισμοὺς μου!) **Κάμεν Σύλλα** (ὅχι, ὁ Α. Π. δὲν εἶναι νὰ γράφεις σὸ περιοδικὸ αὐτὸ γιὰ τὴν ἀσύστολη λογοκλοπία!) **Ἀγιν Βούλαρη** (χίρως πολὺ τὸ ψευδώνυμο ποὺ θέλεις εἶναι ἐλεύθερο, ἀλλὰ πρέπει νὰ σ' εἰλη: 10 ἀρχαῖες γιὰ νὰ σοὺ τὸ ἐγκρίνω) **Εὐβοϊκὴν Ἀκτιν** (ἐφθασεν ἐγκαίρως!) **Διάναν** (δὲν ξέρω εἰ γλῶσσα μιλοῦσαν ὁ Ἀδάμ κι' ἡ Εὐβ! ἡ Ἀγγελλία κάνει δρ. 8,20) **Ἀνέσπερην Εὐτυχίαν** (καλὸ ταξίδι!) **Ἀτρεψιτὸν Κρήτη** (βροθεῖτον ἐσ:εἰλκ) **Γ. Δυκούρη** (σὲ συγχαίρω γιὰ τὸν προδοτικὸν σου στήν Ἄ' τοῦ Γυμνασίου κι' εὐχαριστῶ ὡς γιὰ τὰ καλὰ λόγια) **Ἀττάρ** (:α' φυλλ. 38-40 ζή-ητέ τα ἀπὸ τὸ Ταχυδρομεῖο, γιὰτὶ ἐστάλησαν στήν πηλὴν διεύθυνση) **Γλυκειὰν Πατρίδα** (λυσόχ. ἐστειλκ) στὴ διαθεσὴ σου ὑπόλοιπο δρ. 6,50) **Τρελὴν Πεταλουδίτσαν** (μὲ τὸ ὑπόλοιπον ἐστειλκ 5 τετράδια Μ. Μυστικῶν) **Δίαν Δρόσον**, **Ἀντ. Μπεγέλην**, **Βαρώων Πομμερσὺν** κτλ. κτλ.

Πορφυρογέννητην, Νίκον Τσακουμάκον, Μοκοδό ἐστειλκ).

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβες μετὰ τὴν 10 Σεπτεμβρίου θάπαντήσω σὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 241ου Διαγωνισμοῦ.

Δι' λύσεις δεκταὶ μέχρι 15 Νοεμβρίου.

621. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτο μου μὰ πρῶτησιν,
Τάλλο μου ὅ,τι ἔχεις πάρει...
Καὶ τ' ὅλο μου μυστήριον
Ποὺ δίνει θεῖα χάρις,

Ἰζὼν Π. Μανιάντου

622. Συλλαβόγραφος

Φωνάζεις μὲ τὸ πρῶτο μου,
Τὸ ἄλλο σὲ χτενίζει
Τ' ὅλο, ἀπ' τὸν ἥλιον ἐρχόμενο,
Θεομαίνει καὶ φωτίζει.

Πέτρος Ριοναί

623. Ἀναγραμματισμὸς μετὰ Τονογράφου

Ἀναδεύω κάποιον ῥήμα
Σχετικὸ μὲ τὴν ἀρχή
Καὶ τὸ κάνω παραχρημα
Μιά κοινότητα βαφί,
Ποὺ τὸν τόνο κατεβάζει
Καὶ ἀπόρροπα χλωμάζει.

Ἰζάν

624. Τονογράφος

Ἀπόκτημα τοῦ νοῦ πολὺ μεγάλο,
Μὰ κι' ὄνομα γυναικεῖο ἀπ' τὰ

[κοινά,

Τὸν τόνο μόνο ἀλλάζει, τίποτ'
[ἄλλο,

Καὶ βαλκανεῖα πρωτεύουσα

[γεννᾷ.

Νεράϊδα τοῦ Γιολεῦ

625. Ψαροκόκκαλον

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

618

78488

8568778

= Terme géogr.

= Dieu marin.

= Saint martyr.

= Εὐσπὴν Γατεῦλα

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πν. Ἀσκ.τῶν φύλ.28 καὶ 27

387. Φασιανὸς (φᾶ, σῖ, ἄν, ὤς.)

—388. Ἰὼ (ῖ, ὁ.) —389. Λάρος -

φάρος. —390. Ἰάσων - Αἴσων.

391. ΣΙΝΗΣ

ΣΥΛΛΑΞ

ΣΕΡΑΠΙΣ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ

ΣΤΗΣΙΧΟΡΟΣ

392. ΟΥΓΓΑΡΙΑ (ὕγρα, γάρ.

ἀγούρια, Ρίγα, ἰού) —393-397.

Διὰ τοῦ Β: β.υλὴ, β.ῦς, βαφί,

ὄλβος, βωμός. —398. Ἀνδρομά-

χη, Ἀνδρομέδα, Ἀνδροκλής.

—399. Δροῦς πεσοῦσης πᾶς ἀνὴρ

ἐυλεύεται. —400. Ἡ Διάπλα-

σις διδάσκει καὶ τέρει. (ι διὰ

πλᾶς εἰς 402.ΝΑΡΟΙΕΟΝ

διδ, ἀσιλ. GOSIER

κότερ, πῖ.)

—401. Tra T H

duction - E E

tradition R E

403. Σολωμός (σὸλ, ὦμος.)

—404. Λίχνος - ἴχνος. —405. Πεύ-

κη - Λευκή. —406. Ὁ πετεινός, τὸ

πετεινόν. —407.

Δ

ΣΗΣ

ΜΩΜΟΣ

ΣΟΥΝΙΟΝ

ΦΥΛΛΟΕΗΡΑ

ΚΥΚΛΟΣΤΟΜΟΙ

408. ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ (Ρέα, Ἀ-

ριστά, Κάλαις, λάρος, Ἑρρίκος,

Ἰσις, Τράλλεις, Ὀράτιος, Ση-

στός.) —409. Χιλιόρρυπτη, λαγή-

νη - μὰ σταλιὰ νερό δὲ χύνει -

τὸ σφουγγάρι. (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ

τῶν κάτω βουστρηφδόν.) —410.

ΜΑΞΙΜΟΣ - ΣΕΝΕΚΑΣ (ΜεΣο-

λόγιον, Ἀχελῷος, ΞεΝοφών,

ἸμΕρα, Μύκης, ὈνΑγρος, Σω-

Σάνη.) —411-414. Βουλγαρία (ἡ

Ρουμανία), Οὐρανία, Οὐάλλια,

Οὐάλλια. —415. Ἐξ ἰδίων τὰ

ἀλλότρια. (Ἐξ εἰδῆ, ὄντα, ἄλλο

τρία. —416. Boisseau (bois, seau)

—417. Milan.

—418. Milan.

—419. Milan.

—420. Milan.

—421. Milan.

—422. Milan.

—423. Milan.

—424. Milan.

—425. Milan.

—426. Milan.

—427. Milan.

—428. Milan.

—429. Milan.

—430. Milan.

—431. Milan.

—432. Milan.

—433. Milan.

—434. Milan.

—435. Milan.

—436. Milan.

—437. Milan.

—438. Milan.

—439. Milan.

—440. Milan.

—441. Milan.

—442. Milan.

—443. Milan.

—444. Milan.

—445. Milan.

ΚΗ' — 704

Ἡ Ἀνέσπερ Εὐτυχία εὐχαριστεῖ θερ-

μὰ τοὺς φίλους-ες τῆς. Διακρίτει παρὰ

τὴν θέλησιν τῆς ἀλληγογραφίαν.

ΚΗ' — 705

Πρωτοπαύοντες ἀπὸ Διαπλαστικῶν,

χαίρειν, ἀλληγογραφῶ καὶ ἀνταλλά-

σσω τετραδιάκια μὲ ὅλους-ες Δ/σις: Δημή-

τιον Ἀρχιμήδην, Βασιλίσσης Ἀμαλίας

18, Κηφισία, ΖΕΦΟΜΑΧΟΣ

ΚΗ' — 706

Διαπλαστικῶν-ες, θὰ μὰς κάνετε εὐ-

τυχισμένους, χαρίζοντάς μας τετραδιά-

κια καὶ καρτοῦλες σας. Στείλει: Δωροθέαν

Ἀνατρίβου, Κασσάνδρου 57, Θεσσα-

λονίκη.

Καστανη Νεράϊδα

Μελαχρεῖν Νεράϊδα

ΚΗ' — 707

Ἀλληγογραφῶ μὲ ὅλους καὶ μὲ Μαγεμμέ-

νη Βοσκοῦλα, Τσοῦχρα καὶ Ἰσπα-

νιόλα (ΚΗ' — 474)

ΙΑΝΑ

ΚΗ' — 708

Χαιρετῶ τὸν Διαπλαστικῶν, ἀλληγογραφῶ

μὲ ὅλους. Γαλανεμάτα, Κούλλα

τοῦ Χοριτοῦ, σὰς στέλνω καὶ περιμένω δι-

κά σας Μ. Μυστικά.

Λαίδη Γουί, χαμ

ΚΗ' — 709

Ἄφι τῆς Ἀρτέμιδος, ἔλαβε καὶ ἐστει-

λα, ἀλλὰ δὲν εἶμαι κορίτσι. Μοκοδό

ΚΗ' — 710

Ἀλληγογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστι-

κά μὲ ὅλους τῆς Διαπλαστικῶν Δ/σις:

(ΚΗ' — 563). Ἀρτεμῖς, σοῦγραφα πάλιν.

Ἐλιάννα

ΚΗ' — 711

Κληρώσις Λαχείου Συλλόγου Ἰερο-

λοχιδῶν. Κερδίσαντες ἀριθμοί: 36 —

49 11-23 103-17-22-10-104-34 —

99-100. Στείλει ταχυδρομικά

Ἡ Ἐφορετικὴ Ἐπιτροπὴ

ΚΗ' — 712

Πόση δὲν θάναυθα χαρὰ ὁ Μύρτος, ὅ-

ταν δέχονταν ν' ἀνταλλάξουν Μ. Μυσ-

τικά καὶ κάρτες, ἀκόμα καὶ ν' ἀλληγογραφῶ-

σσουν μαζί του οἱ: Νιχαράς, Μπεάτα,